

A parkban

*gesztenyefa alatt ülök egy padon
lomb susog szárny surran a csöndben talányos
gondolataim közt bolyongva hallgatom
hogy küszködik a közeli város*

*titkos történetek a parkban
az alkonyati fáradt lámpafény
az örökléttől feszülő pillanatban
ismeretlen emberarcot vet elém*

*dagadt hold falja a lombot
olyan szép ez így kell lenni ennek
esendő vagyok hol szomorú hol boldog
végpontja a végtelennek*

Minden erőmmel

*őszirózsák álmélkodó színei
tűnnek el a törkölyszagú alkonyat
sötétjében különös fények és hangok
a készülődő kertben hangjával
gyorsan körbeszegi a csöndet
az utolsó szűnyog a pillanat végén
diókoppanás a pont –
olyan messzi tud lenni tőlem
már-már idegen amit kínlódba végül
kimondok Istennek segíték avval hogy
szerelmes vagyok abba ami van
és minden erőmmel ki akarom faragni
magamat belőlem – legyek aki lehetnék –
még ha sebeket ejtek is magamon*

Baracktolvaj

*nem tudni még hol ér véget a nyár
 hova fut ki a lombok gondtalan zöldje
 jóízűen alszik a gyönyör a képzelet humuszában
 a bűn mögött még senki sincs
 a porszagú úton túl a sejtelmes messzeség
 angyalok lehelete madarak nyoma bánatos hegyek
 a csendbe szűrva néhány féltékeny katáng
 egy idő óta mindig délután van
 a nap az örökkévalóság eltévedt bójája
 árnyék-szoknyáját rendezgeti a terhétől
 roskadozó barackfa a kertben titkos gondolatait
 a tolvaj kutyacsaholás és a néma hold
 önfeledt játéka is lehetne ez de dráma
 félelem dolgoztatja az izmokat
 nincs kötve az idő semmihez
 a gazda nem tud mit kezdeni
 a sorsára hagyott levegővel bottal ütheti
 a kurta éj s a gyors lábú fiú nyomát*